

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 10. октобра 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

ТЕЛЕГРАМИ.

СА СВИЈУ СТРАНА СРПСКИХ. Молимо, јавите брзо кад се почиње четврта четврт претплатницима „Стармаловим“, — да се не би закаснили са претплатом. Antwort bezahlt.

ОДГОВОР НА СВЕ СТРАНЕ. Почиње се баш сад, овај час, са изласком овог броја. Јавите, то молимо, и другима, који су заборавили да питају.

По други пут. . .

По други пут избор протe,
Са расцепним апаратом, —
Не би ли се раздвојио
Брат са братом.
Сада знамо ко неслогу
Силом тражи,
Коме ј' мио пос'о клети,
Пос'о вражи.
Знамо ко у здраву ногу
Воли киван трн забости
(И то својски, подубоко,
Чак до кости).
Сада знамо чија ј' рука
Квару вична, —
Ал већина ипак оста
Непомична.
Само дванајет сецедента
Реву видно, —
То, до душе, није много
(Ал је стидно).
Победа се тим не квари,
Тим не пречи — —

Ал из „светих“ уста чујем
Ове речи:

„Кад већ нисам више мог'о
(А то ми је врло жао)
Ал ипак сам српску слогу
Барем мало рашиљкао.“

† † †

А јадна му така слава,
Тако дело!
А јадан му така образ,
Тако чело!!

Један Новосађанин.

Ово — оно.

Кад се ономад у Бечу кр. Милан зажелио своје кућице, своје сло-бодице, и кад је већ сео у каруца да се одвезе на жељезницу, сети се он да је још нешто заборавио, — заустави се и сврне к послastiчару Дембелу, Демелу (како ли се зове) да напуни пуне џепове покераја, да тиме у Београду послужи своје верне, т. ј. ако још кога верног нађе. — Ђаволави су ти бечки новинари, те су и тај Миланов скок као нешто врло важно прибележили, те смо тако и ми дознали и томе се обрадовали. То је, додуше мало чудно да кр. Милан на послastiце заборави, ал ипак је лепо што се и у последњем часу на њих сетио. Ми сад можемо нагађати шта је коме купио. Купио је за цело какве лепе мушкацоне за какве још леише женскацоне.

Купио је пуну штаницу брусцелтла, за своје карташке другове, који ће тако хтети да се играју пунишака па није у реду да им дође празних шака.

Купио је једну велику пишингерторту за оне, који још и данас пишу по новинама како њему годи.

Купио је много флаша дунста, — ал то је било излишно; у Београду је и без тога јако dunstig.

Купио је једно перо од чоколаде, за Перу Тодоровића, — кад га стане грести, да му не буде са свим горко.

Пуслица није ни тражио, — тога је сит из „Стар-малог.“

Повео је и хинеског пецива; — то је добро уз руски теј (ако би га случајно морао пити).

Повео је и малцбomboва; — јер може се наћи каква Малчика која је од живе жеље про (мал не рекох: од живе жене) промукла.

Повео је једног генерала од шећера; — јер они живи нису му здраво слатки.

А народу, њему је наравно повео мац, на од шипака, (но можда ће се предомислити пак ће га сам појести).

Збиља! Мал нисам главно заборавио. Николи Христићу повео је једну индијанску крофну. Ви знате како те крофне изгледају! као неке мале бомбе. Ту крофну моћи ће чича Никола лепо употребити. Кад се буде Милан шетао по Калимегдану, Никола може ту крофну испустити испред краљевих ногу, па онда повикати: Атентат! Људи, атентат! Ево орсинијева бомба! петарда. Ту би бомбу он опет подигао и код куће појео; али та индијанска крофна из Беча оправдала би после свако ново насиље, стегу, изузетно и опсадно стање.

Ето тако мислимо ми о посланицама купљеним код бечког цукерокера.

А како мисли кр. Милан? — то не знамо.

А како мисли народ у Србији — то опет он зна.

Но манимо се посланица, сетимо се и чега другог. Ето на пр. ја сам се сетио оне красне нове

ПОДЛИСТАК.

Како се чика Арса оженио.

(Ако није истина оно је лаж).

Чика Арса је био човек врло веселе нарави. Волео је друштва, и радо се бавио у друштву, али му је *слабост* била, што није марио за *слаби* пол, него се увек држао овејаних репрезентата мушке снаге, мушке главе, и мушке врлине... Мрзио је на жене, јер је у свакој видео само: Еву....

Пријатељи његови трудише се, да га ожене, али залуду. Браца Арса опирао се тој намери све дотле, док није постао *чика* Арса; и тако остаде и под седу главу „*благоднежди*“....

Једно вече славила је мала, али одабрана дружиница, имендан једнога члана свога, у гостионици код „*црвене шеће*.“ Пило се, пило; певало, веселило... Чика Арса пође веома — рано кући; „*ал' хо најлак погрџући*“....

Несигурном руком отвори врата од ходника, и пипајући десно-лево, докатура се до својих собних врата. Кроз пукотину једну светлудаше неки сјај. Чика Арса застаде — „Хула једна, тај мој шмокљан Маша“, — прогунђа у браду, — „за цело је заборавио угасити лампу у соби“ — Љутито отвори врата, али остаде као скамењен на

сале, што је скоро отворена у Панчеву, где је само на молерај потрошено 1,500 фр. — Лепо је то и красно. Кажу да та сала може за пример служити. Ал мени је милије оно време, кад су се негда врли Панчевци у мање и немоловане собе збијали па нису салом већ собом другима за пример служили.

Сетио сам се и тога, да се бан Хедерварио вратио са свога тријумфалног пута из Загорја. Што је то био дочек, то лугари и жандари још никад нису запамтили. Народ га је већма запамтио, јер је цело одушевљење ишло из његовог цера. Било је и искрено, јер је многим сад црп и кренут. Но ипак је парада била велелепна; — веће и искреније параде само би онда могло бити, кад би се чуло да је бан изабран за цара у Хинеској, да се тога избора примио, и да сутра тамо одлази, да Хинезе усрећн.

Кр. Милан у Синагоги.

Ја се шетам по широком Бечу
Да опружим своје тавке ноге;
Наједаред вијакер дозврја,
И застаде баш код синагоге.

Двокрила се отворише врата,
Синагога као да се смеши,
Из каруца краљ Милан изиђе,
И унутра, међ Јудеје спешн.

Ту је тишма радознала свега.
Уђем и ја с преподобним миром,
Ту бар могу — прилика је лепа —
Пред Миланом стојат' под шеширом.

прагу. Али не с тога, што је велика лампа збиља горела на столу, јер „тај шмокљан Маша увек по нешто недотупавно уради“, — него због призора, који му и оно мало здраве свести помути. — При столу, седела је — *женска прилика*, и, као што се он, крај све буне у глави, могао уверити, баш *красна, млада женска прилика!* Лепотица је везла неки појас, што га новорођена деца обично као уздарја добијају. — На лицу се онажало, да је то красно чедо у некој тузи; чика Арса је видео чак и сузицу једну, која се низ лепа образ скотрља. — С тога му суну кроз памет, да је ваљда натрапао на какву кућевну брачну сцену, која са сузама почиње, а са „*снаш-Пелиним приликама*“ свршава. — У томе га још већма увери грдна нека „*штримфла*“, која је на другој страни стола лежала, и чисто доказивала, да у овој брачној драми ни „*режисер*“ не фали, и то у виду какве грдне „*шлофкапе*“, великих наочари, кукуљавог носа у кратко: *слатке иршице!*.... „Баш сам магаре“, — гунђао је чика Арса, — „да ја натрапам у туђу собу!“ — и лагано, нечујно, хтеле се повући натраг. — Али на његово дивно чудо, сад се лепојка диже, и погледом пуним срдачнога бола пође му на суверет, чика Арси се поче соба око главе окрећати. — Па она се и не чуди, од куд ја да рупим у то доба амо!? мрмљаше сам у себи, и да би се он на фини начин извукао, започе извињавајући се:

Забрујаше оргуље грохорне
А уз пратњу харфа псалмозарши,
— Српска химна . . . бечка синагога —
Ех Жиди су људи благодарни!

Молебствује за српскога краља:
Да му бог да (рад Чивута) здравља.
Мичу с браде, рад веће параде
(Ја случајно писам имо браде).

Мичу с' браде, рад веће параде.
Свака брада свој интерес пиља,
А напоскон диже се рабинер
Па српскога краља благосиља.

Милану је годило, рек'о би,
Ма да му је лишце било тавпо; —
Благослова православне цркве
Он се није достојао давно.

Свршује се. Свира се; пева се.
Неким расту крила и окриља.
Милан скаче у каруце своје —
Рабинер га удиљ благосиља.

Ту је било разних рапортера;
Све новине то ће да раструбе, —
Па што не би и ја „Стармаломе“
Без икакве приметнице грубе.

Краљ се Милан за тим враћа дома
С благословом синагогургним, —
За тај пртљак не ће платит' ништа
Макар да се вози влаком журним.

Сад је Милан ево већем доле,
У Србији, у народа среди.
Сад пазимо шта благослов Жидски
За Србију вреди.

Баче Виндабонче.

Ђира. Кажи ти мени зашто
у Србији учитеље премештају
тако често, — и то баш у зиму.
Спира. Е, свако зашто има
своје за то. Учитељска је плата
мала. Дрва су скупа. Лако мо-
гу да озебу. А премештање и
кретање (то зна г. Владан као
доктор) људе загреје. Ето ти,
за то се учитељи премештају зими.

Ђира. Имаш право. Загрејао би се и мало већи
господин, кад би га зими са свога места кренули.

П у с л и ц е.

○. Кр. Милан се радо хвали да је он у Србији по-
дигао кнежевину до краљевине. На то би се могло од-
говорити са овим питањем: *А ко је краљевину по-
низио до калларије?*

§. Кад какав велики Tausendkünstler направи
какав чудноват кунст, онда се људи чуде и кажу: је ли
тај сáм?! — Кр. Милан је кинстлер друкчије феле;
што више кунстова прави све се већма види да је сáм.

„Опростите, милостива“....
— „То се неда лако опростити,“ доби за одговор.
„Ја сам у кавани мало дуже остао“....
— „Та већ је скоро 2 сахата.“ —
* У оној журби, да кући дођем“....
— „Лепа журба, до душе! У зору!“
„... погреших у вратима“...
— „Какав је то разговор?“
— — — и ето дођох у туђ стан.“
— „У туђ стан? Господине, ово је *ваш стан*. По-
гледајте га мало боље.“ — —
.... *Његов стан?*... ал за бога. Та он је још „*иуно-
надеждник!*“ Зар он *ожењен?*! — „Или сам ја луд, или
ово *лепо дете*“, — промрмља чика А са кроз зубе. —
„Милостива“, поче сад у све већој забуни, „милости-
ва госпођо! Ја се зovem Арса Арсеновић“....
— „Па то ја ваљда тек знам?“
„А станујем у главној улици, број 17.
— „А нашто тај говор? Ви сте *код своје куће*.“
..... Чика Арса се убезекну још већма, збиља, *код
своје куће??* Погледа унаоколо; Бог и душа, то је његов
стан, само мало дотеран, улепшан. Види се, да је женска
рука овуда спремала. Али сад се у глави Арсиној породи
нова мисао. Шта, зар ова лепа женска, ово, тако рећи,
дериште, сме њега, чика Арсу, за нос вући?! Шта

мисли она с' тим?.. — И неки необични гњев обузе му
главу. Требало би, да јој покаже, *ко је он*, како се с' њиме
не сме *шала* сбијати, — и тако осорним гласом избречну
се на њу: „Па шта *ви* онда радите овде у *мојој* соби?
Шта ће те овде?“

Млада женица погледа га најпре сузним очима, па
онда се деси нешто, што се Арси још никада дотле де-
сило није... Лепотица врисну, полети и *паде му на груди*.
— Ручицама обгрлила му врат, па плаче, јеца, да би се
камен смиловао. — Арси се коса накомстреша, кожа на-
јежи Шта ће сад? Шта да започне са овим лепим дете-
том, које му јецајући о врату виси? „Та, та оно, зна-
те,.... нисам ја баш тако мислио“... поче се извињавати. —
Сад му лепојка притиште вео пољубац на његово и она-
ко ужарено чело и меким гласом одпоче: „Је ли, Арсо,
је ли *мужићу* слатки, је ли, да се не ердиш више на твоју
женицу? Ти си хтео да ме казниш, што сам тако дуго
чекала на тебе, нећу више никада! Али знаш, то је само
због *маме*, знаш већ каква је, па сам хтела, да те доче-
кам. . . Али сад хајде, *слатки мужићу*, хајде у твој кре-
вет, па се лепо испавај, а сутра кад устанеш, неће мама
ни знати, да си тако дуго изостао. Хајде, душо, хајде!
Лаку ноћ! Лаку ноћ!“

(Свршиће се.)

За госп. министра Ракића ружно је казати да је отеран. Лепше је, истинитије је кад се каже да је о-дуван.

Знаете ли каква је разлика између принца Кобурга и нашег Доситија Обрадовића. Доситија је скупио „Собраније разних полезних веишеј“, а Кобург би сад да скупи *Собраније разних полезних креатура.*

Још и то. Доситеј се својим „собранијем“ прославио, а Кобург ће са својим „собранијем“ да на седне.

Кажу да руски цар без по муке једном руком може да дигне три цента. Даклем он се не би ознојио кад би, н. пр. рад^н опкладе, подигао и најдебљег Србина.

Е, ал кр. Милан, он је још јачи. Он се сад ведба у томе да сам себе подигне и баци по километра далеко.

При другом избору проте наша се једна цедуља празна. На тој цедуљи остало је ненаписано име: „Павелъ Немешъ“.

* Сара Бернардова, та најмршавија глумица овога века, спрема се да дође у Београд на неколку представа. За то време биће забрањено шаљивим листовима, да не смеду правити неслане вицеове, јер то ће правити публика и сама.

Бука. Дакле Новосадска репрезентација није чекала нову годину, кад се обично честита, него је већ сад честитала министру Чакију.

Шука. Ћути, бога ти. Каква су данас времена, лакше је честитати министру док га још не познајемо, него онда кад га познамо.

Великодушност.

И у ватру, и у воду,
за тобом ћу, душо, поћи;
само накит, што га тражиш,
тај купити нећу моћи.

За љубав ћу твоју, душо,
приносити жртву сваку,
само немој за хаљину,
да ми тражиш свиљу каку.

Што год срце теби жели,
реци само душо драга;
само шешир што си хтела, —
— мави души до сто врага!

Ако имаш јоште штогод,
што би хтела љубо млада;
драге воље! Само немој,
да ми кеса при том страда.

И у дану и у ноћи,
твоје су ми жеље свете;
само да се о њих, душо,
мој буђелар не заплете.

Све што имам, све је твоје,
свака брига нека пане;
само нази да у цепу
која пара преостане!

(По немачком.)

Др. Казбулбуц.

Тражи се.

Тражи се уредник, који би знао целом свету намесити колача.

Тражи се филоксера, која би била тако луда, да би загризла и у турске лоз(ов)е.

Тражи се хуљов, који се није никад хвалио својим поштењем.

Тражи се куга, која не иде у свој род. (Бар ми је Срби ретко виђамо).

Тражи се начело, коме не би каплар Никола служио.

Тражи се поштена жена, од које се рђав муж не би радо раставио.

Тражи се узрок, зашто се ономад у Босни земља тресла. (Ал то не траже званични метеоролози).

Тражи се поштен хазафи, који би Матицу Србску редовно денунцирао, и не тек онако дилентански, припадџм.

Тражи се млад појетичић, који не опсује сто вера уреднику, кад му не штампа прво недоношче.

Тражи се школски надзорник, који не би смео погледати у очи господину Долги.

Тражи се песник, који би родољубиву штедроту г. Стојачковића опевао у 6,000 стихова. (На ово обраћамо пажњу господина Аце Зуба).

Добар Ловац.

Ловац Вам је грдан!
тај господар Неца:
јуче треву — у ваздух —
давас — „покрај“ зеца!

Др. Казбулбуц.

Владика и адвокат.

Вл. В — н. Даклем тако испаде други избор!
Адв. В — њ. Тако богме. Ти баш као да вам
пркосе.

Вл. В. — Даклем ја треба да им покажем рогове.
Адв. В — њ. Или да им се поклоните.

Вл. В — н. Даклем да касирам и други избор.
Адв. В — њ. Или да молите за опроштење.

Вл. В — н. Та знам, брате. Ја би радо касирао
и овај други избор, само да ми је каквог поле по-
штеног или побожног повода или разлога за то.

Адв. В — њ. Е па знате шта?! Реците овако:
„Ја касирам и други избор; касирам га зато, јер
трипут бог помаже.“ — Зар то није побожан разлог.

(Правоученије: Лепо је то имати уза се ад-
воката, који се у свакој неприлици опсети).

Мраша у Карловци.

Ономаде дође
Митрополит Мраша,
Дође да Германа
За савет вопроша:

„Како може затрт'
Савест чина свога“ —
(Јер то Герман уме
Боље од икога.)

—ц—

Из наше торбице.

Свако правило има изнимака. Па тако се дешава
да и муж жену држи у корди. Тако је у дому мај-
стор Тошином. Његова је жена тако „обрикована“,
да му никад противсловити не сме, — а та добра ду-
ша врло радо на то пристаје.

Ономад викне мајстор Тоша своју жену: „Јелена!“

Она му се из кујне одзове, рекавши: „чујем?“

Ал Тоша је баш у тај мах зевнуо, па није чуо
да му се жена одазвала; за то се љутит продере: „Ти
си, жено, глува!“

А добра душа утрча у собу, говорећи благо:
„Јесам, јесам, глува сам!“

Састали се А. и Б. на Вутошком вашару.

А. Одакле си, пријане?

Б. Из Новог Сада. — А одакле си ти?

А. И ја сам из Новог Сада.

Б. Е, па то се онда ми одавна познајемо.

А. Ајде да се картамо.

Б. А шта?

А. Па фарбла.

Б. Ал ја не знам добро фарбла играти.

А. Па неморате ни знати. Само ако имате новаца.

Отац. Е, децо, сутра ће нам мама месити питу
с месом.

Деца (радосна) Оће, оће!

Мати. А од куд ти то знаш?

Отац. Па ето деца кажу.

Наширванов одговор.

Питали су Наширвана
У мудросли цвету:
Који краљ је понајбољи
На овоме свету?
А Наширван рече:
Само онај то је,
Од кога се прави
И здрави не боје,
Пред ким дрхћу само
Хотимични кривци,
Ниске, подле душе,
Лаже и смутљивци.

Је ли то корак на боље.

Познато је да обољели митрополит Хаџи Сава
Косанић већ одавна моли допуштење да се сме вра-
тити у Босну, па ту у каквом кутићу да мирно своје
дане проводи, да се болан не потуца по туђини. Че-
тир године како он то моли, а сад тек чујемо да је
добио одговора. А какав је одговор? Ево оваки: Ви-
сока Влада не би противна била да му то допусти,
— али се томе противе сами Срби Бошњаци.

Е баш нам је мило што се и Срби у Босни за нешто
питају (а јесу ли они овом приликом баш тога ми-
шлења, то је друга ствар).

По примеру.

Кад сам био мало дете
Мој ме тата здраво вол'о;
Тепео ми ев' овако:
„Бубо мала, жуљо, лоло!“

То је њему мило било.
А меника још милије;
И ја мишљах да на свету
Лепших дана од тих није.

А сад сам се оженио,
Та ко не би жену вол'о —
Ја сад жени тепам тако:
„Бубо мала, жуљо, лоло!“

Пророчанства,

какво ће време бити у брачном животу.

Кад муж жени у октобру каже, да је неће во-
дити на балове, — биће јака зима.

Кад муж у вече рано кући долази и не тражи забаве изван куће, — биће родна година.

Кад жена није болесна а ипак шаље слушкињу у апотеку, — биће суснежице.

Кад жена заборави колика је мужевљева плата, — биће гладна година.

Кад се женине очи замуће, а муж се не сећа да јој треба нова хаљина, онда се неће скоро изведрити.

Кад парница често долази у кућу, — може лако бити олује.

Шаран и жабац.

Познато је да се Срби радо шале; па и у највећој невољи шалом бригу растерују. Тако је и у Банату. Ево шта сам у Банату чуо:

Кад се пролетос вода разгоропадила, немилице је топила њиве и рушила села. Захватила је и једно немачко село, па ни њега није поштедила. Свог га је поплавила, побегло живо све што је ногу имало. Вода поврх кровова. Само се једна сувача још видила, која је била на малом брежуљку. Ту се у води нађе један шаран, који је знао немачки; тај се шаран упути управо у сувачу и ту нађе једног жапца, који је *detto* само немачки говорио. Шаран запита жапца: „Во ист тер фетер Никлас? во ист ти пезел Лизи? — А жабац му на то питање одговори: „Ист шон форт, ист шон форт, ист шон форт!“

Младмали.

„Сонет“.

Сонет се лако ствара.
Пазите, браћо млада,
Ја ћу га створит' сада,
Макар што немам дара.

Узме се форма стара:
Стих по стих у њу пада;
Крај се са крајем склада, —
И форми нема квара.

Још мало силом прегни,
А форму јаче стегни,
И — готова је стварка.

Сад, песмо, у свет иди!
„Сонет“ си, — то се види;
— Ал не види с' Петрарка.

у.

Огледало и жена.

Један супруг посматрао је своју жену три године дана, и дошао је до тог уверења, да његова жена (а можда и многе друге) не би могле живити без огледала.

Ево нешто из његових бележака:

„Моја жена, не само кад меће шешир на главу, него и кад га скида, гледа се у огледалу.

Огледа се и кад кецељу припасује; — огледа се кад пева, кад плаче, кад зева, — да види како јој то доликује, и ако што фали да поправи.

У огледало се погледи чим у јутру устане, а тако исто и кад пође да спава.

Кад ко купце на врати, прво баци поглед на огледало па тек онда викне: „слободно!“

Кад је загрлим, она преко мог рамена погледи у огледало. Кад сам то приметно, у љутини разбио сам огледало. Ал не вајди ништа, — она је друго купила.“

За знојење.

Ко ће да се зноји,
Томе има лека;
Тог је барем пуна
Свака апотека.

Ево теј од зове
— Красота од света —
А још фкуснији је
Од липова цвета.

То су средства стара,
И зваде их свако,
Све то кожу тера
На знојење лако.

Ал ко хоће да се
Окупа у зноју —
Нек завири у књигу
Порезницу своју.

Лимун (испећен).

Момак пише девојци.

Ово ми је писмо сама девојка дала уз молбу, да га „Стармалс“ пошљем. Као увод морам приметити: да је дотични момак ове године код девојчиног оца рис радио, па се тако у девојку заљубио — да се одважио на послетку да је запроси. Писмо од речи до речи овако гласи: Поздрављење од Ђере Шушкаловог да буднеш прија Персо поштена па да питаш твог Чичу и Нану можел доћи притљ Штева наш да тебе проси за мене? Ти пријо нећеш наћи боље нег у Банат никад. Мени су казали кад сам код вас рис радио, да си ти поштена и да твој отац има недесет лаваца земље, а нема више деце, а ви у Бачку боље опстојавате, нег ми у Банат, а ја касти више и не тражим, та да. Ја рећи имам оца и матер, ал нећеду дуго живити, јер отац је сипљаив, а мати има јектик: брат ми старији није у кућу, а млађи касти служи код Дрмала на салаш, дакле касти бићемо сами. Како даље опстојавам и то ћу ти касти: кућа нам је баш до Шоралове, само што је наш плац већи два и по клоктора, лаве смо и кокошињац нов правили.

Кад сам био последњи пут код вас на вашар, кад сам до тебе у коло игра, кажу да си ти казала: да оно није био ни пруслук мој ни чизме, то лажеш и ти и ко ти је казо, дакле ето, ако ће ду на тако опстојавање пустити — небравим могу ома у суботу доћи, упрегнућу нашу чилашу и пртљ Штевино оме, па ћу доћи. То вече мого би бити што нај казо прстен, а сутра-дан да се пије јабука и могли би нас изјавити, а на крстов дан други

пут, повда у недељу сватови, ето. И јави ћеш ми и то, кад да дођем по буље, моји злотвори ће се знам једити кад чују, ал нека, нек попуцу од јада. Сад сам срочио нову песму, код нас је већ сви певу: „Шта се оно бељаса, испод стрејом црно“, а тако је певу, когод оно „Баш зато је кер деда.“ А мислио сам и то, ја би дошо теби у кући, зар ја баш морам у Банат живити. Сад ваша воља код вас што 'нај казо. Сад поздрављам Чичу и Нану, и вашег кочијаша Петера и свињара Мишку, и притљ Бертуду ди сам био на квартиљ. Пиши само на мене ћера Шушкалов, мене знаду и кере наше, табоме. Још и то ћу ти касти да разбереш шта код вас плаћу за венчање да знам кум Шуги касти, сам писо.

Ћ.

Промена

На свету је овоме
постојантво ретко,
што је данас преслатко,
сутра буде јетко!
Ено гро жђе шећерно
и слатко и зрело,
а у крчми вино нам
увек накисело!

Др. Казбулбуц

Виша и његова Пела.

Виша Шовљански имао је жену, до зла бога леђу; таке лење жене и лењости њене нема удес свачи, нити би мого наћи у сто седам села, као што беше Пела.

Једном дође кући Виша, баш је лила јако киша, — лила ј' киша јака из мутна облака. Дочекавши с прага свога мужа драга, Пела зборит' пође: Е баш добро дође! Ја би јела из баште јабука; али ето мука, покиснућу док отидем тамо и вратим се амо. А ти си и тако већ покисн'о јако, на ти киша не ће шкодити оделу, — ајд' послужи Пелу.

Виша само ћути, нешто му се мути. Ха, ево му згодне! зграби кот'о воде, — поли своју Пелу по сувом оделу, поли је поштено: „Его, драга жено, сад си мокра и ти, не мож' боље бити. Не изгледат' више као каква дама; ето сад се можеш послужит' и сама.

У гостионици

Врло рђаво печење добио беше један гост, те ће на келнера:

- Но ова се риба не може јести. Кад је то печена?
- Не знам, молићу, јер ја сам овде тек од две недеље.

Није тежак.

Поклизне благородни господин на улици и тако падне да се јако угрувао, те се није могао ни дићи. Неки доброга срца сељак сажали се, дигне га, метне га на леђа и повесе кући.

Је ли да сам тежак? — упита благородни господин.

— Шта, какво тежак! Носио сам ја брава од четири центе на своји леђи, а не тако као што су благородни господин.

Ноћу.

А: Је ли, молим те, не би ли ми могао рећи колико је сати.

Воктер: Сад још, молим вас, не могу, ал' извол'те мало причекати, одмах ћу дудурирати 2 сата, па ћу вам онда већ моћи рећи колико је.

Хтео је само да зна

— Је ли, пришко, пошто ћеш ме однети до станице? упита путник фијакеристу, који је поред њега на празни коли седео.

Овај видећи га са великим паковима оптерећена, рече:

— За два форинта. Извол'те сести.

— Захваљујем. Хтео сам само да знам колико ћу уштедети кад пешке одем.

Одговори уредништва.

Новаку у К. и још неким. Ви сте решили ребус у броју 27-ом „Стармалог“, па иштете да вам се сад „Стармали“ шаље до краја године. Али ви сте тај ребус решили само *идеално*, а ми смо јасно рекли, да га треба и *стварно* решити, па онда се добија „Стармали“. (Стварно су га решили сви они, који су послали претплату)

„Домаћин“ А ратос хумореске са толико расцопаних глава, разбијених носова, угавутих руку и криминалних прџеса.

Л. А. Л. Извините. Нисмо се разумели.

САД ЈЕ БАШ ИЗИШАО И МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1889. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЉУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ПЕТНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац, добгја комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-штампарији А. Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ 1889.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

Још се могу добити сви оројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 „
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 „
Читанка за други разред српске осн. школе	24 „
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 „
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 „
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90 „
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 „
„ „ „ 4.-ог „ „ „	8 „
„ „ „ 5.-ог „ „ „	10 „
„ „ „ 6.-ог „ „ „	8 „
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 „
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране	80 „
Наука из светог писма (за писање и на изуст учење) у основној школи — — — —	10 н.
Изв. Часослова оупражњеніе въ чтеніи церковныхъ книгъ въ оупотребленію въ нар. оучилищахъ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — —	30 „
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — —	16 „
Општи земљопис за српске народне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и попунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде додаток: Наука о глобусу и мапама — — — —	25 „
Један пут један — таблица на тврдој артији —	2 „
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60 н.
„ II.	60 „
Велика катавасија	1. — „
Мала катавасија	20 н.
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1. — „
Одабране народне песме за учење на изуст у срп. основним школама друго издање	10 „
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 „
Наставни план за срп. нар. учитеље	20 н.
Нове метарске мере	10 „

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накладки штампарии од које ће добити највећи књижарски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама.

Штампариија А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 3. октобра

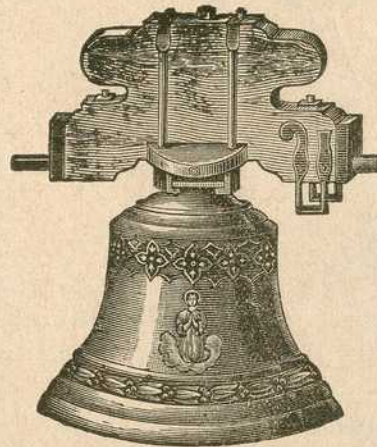

1888. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН, ТИТЕЛ и ПОТИСКЕ ШТАЦИЈЕ: средом, петком и недељом у 2⁷/₄ сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД-ОРШАВУ: средом, петком и недељом у 1¹/₄ сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ: понедељником, средом и суботом у 12¹/₂ сахата по подне.
У НОВОМ САДУ 2. октобра 1888.

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ЗВОНА

по новој и старој системи, са гвозденим и дрвеним крунама, од најфинијег метала са гаранцијом на више година израђује звоноливница Ђорђа пл. Боте синова у Вршцу брзо и тачно. Стара звона примамо у промену за нова, са доплатом малом. Оне општине које нису у стању одма платити, примамо се израдити на исплату у ратама. На захтевање шаљемо мустре ливених звона бесплатно.

ЂОРЂА ПЛ. БОТЕ СИНОВИ

звоноливци у Вршцу.

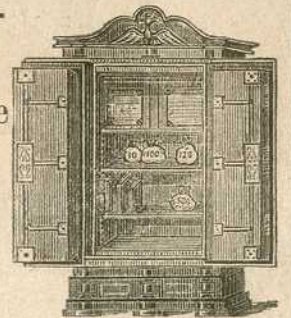
4-10

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

16-18